

Пролетта на 1667

Тя притежаваше деликатна красота. Млада и дребничка, но вече истинска жена, ако се съди по щедрите извивки, прозиращи през фината материя на бялата ѝ риза. Прекоси моравата, подскачайки, обърна се, погледна го усмихната и му намигна. Луи на свой ред се засмя и се затича след нея. Опитваше се да я настигне, но тя все му се изплъзваше. Скоро тя потъна в лабиринта от високи живи плетове и изчезна за миг от погледа му, преди отново да се появи; слънчевите лъчи обсипваха дрехите ѝ с целувки. Толкова силно я желаше, направо го заболя, всяка частичка от тялото му беше нащрек, имаше нужда от тази жена. Да я притиска в объятията си, да я гали, да я обладава, да я притежава.

Тя затанцува в сянката на градината от портокалови дръвчета и откъсна един узрял плод, минавайки под едно от тях. После се обърна и на устните ѝ разцъфна усмивка. Очевидно тя също го желаше.

На една височина отвъд градината, огрян от яркото слънце, се издигаше огромен замък с изумителни орнаменти. Сякаш Бог бе слязъл на Земята, за да се настани в него. Сърцето на Луи се сви. Въпреки че досега никога не бе виждал истински замък, той беше част от него, беше неговият дом.

Девојката изтича до замъка и изчезна през една от сводестите врати. Луи я последва и се озова наред с пълен мрак. Наоколо цареше дълбока тишина. Луи замръзна на място и зачака.

– Един крал никога не плаче, на каквото и изпитание да е подложен – дочу познат глас. – Без значение какво трябва да понесе.

Познаваше този глас. Беше гласът на Ана Австрийска. Луи бавно се извърна, тя стоеше изправена, обгърната от светлина, истинско олицетворение на гордост и власт, цялата в кръв. По-малкият брат на Луи, коленичил до нея, плачеше и я държеше за ръка.

– Страхът е слабост – заяви тя невъзмутимо. – Той е в състояние да унищожи човека, да го разруши. Дори теб, сине мой.

Луи се вкамени. Майка му – глас изникнал от миналото, продължи да нарежда.

– Ти си богопомазан, благословен си от Слънцето. Но все още не притежаваш най-важното. Властта. Без нея ще загинеш, а и цяла Франция заедно с теб. Страхуваш се и това е естествено. Майка ти умира. Светът е потънал в пламъци и разруха. А ти си заобиколен от врагове. Ако има нещо, което сме научили от историята, то е, че ужасните събития са участва на кралете. Затова ще имаш нужда от стократно повече сили от обикновените мъже. За да сториш необходимото. Да ни изведеш от мрака, да ни върнеш обратно в светлината.

Луи и майка му се вторачиха един в друг. Той сякаш нямаше сили да си поеме дъх.

В следващия момент прекрасната девојка отново се появи и се засмя, застанала до майка му. Двете жени протегнаха ръце, давайки му знак да се доближи. След кратко колебание Луи пристъпи към девојката. Тя се отдръпна и побягна. Той отново се затича след нея.

Оставяйки тъмнината зад гърба си, те прекосиха на бегом потъналите в светлина помещения, украсени с разкошни мраморни статуи, огромни портрети, златни фризове, и стигнаха до една невероятна зала, чиито стени бяха покрити с множество огледала. Луи видя в тях отразения до безкрай силует на девойката – част от разголената ѝ гръд, фарфорно бялото рамо, нежната вдлъбнатина на талията. Тя тръсна рамене, ризата се свлече в краката ѝ и тя я ритна надалеч от себе си. Останала гола, девойката се затича към дъното на залата.

– Виждам рая – обади се майка му зад гърба му. – Но ти трябва да го изградиш със собствени сили. И да съобщиш на света, че Луи Велики е вече тук.

Когато влезе в стаята, Луи видя девойката, изтегната на балдахиненото му легло. Палава усмивка играеше на плътните ѝ устни. Тя бавно разтвори стройните си бедра. Луи трескаво се съблече, хвърли се на леглото и яхна младата жена. Проникна в нея с царствен и неудържим плам. Отново, и отново, и отново.

Събуди се, разтърсен от оргазъм, стиснал зъби, вкопчил пръсти в ленените чаршафи; съвзе се и се взря в мрака на спалнята. Бликналата топла струя се разля по голия му корем и веднага изстина. Гърдите му плуваха в пот, мократа му коса лепнеше по изисканото му благородно лице. Очите му горяха. Разтърка ги, съзнаваше, че е буден, но в душата си се надяваше сънят да продължи.

Навън бурята вилнееше, дъждът и вятърът тропаха по капациите на прозорците. Бонтан, верният камериер на Луи, седеше неподвижно в долната част на кралското легло с балдахин. Петдесетина годишен, той беше човек кротък и търпелив. Сънят избледняваше, но един образ оставаше ясен.

– Кажете на архитекта Льо Во, че искам да говоря с него. За огледалата.

Бонтан кимна.

Навън гръмотевиците тътнеха. За миг вятърът си поемаше дъх, после отново поредна дъждовна вълна плисваше по стъклата. Вече разсънен, Луи покри корема си с нощницата.

– Как се чувства моята кралица, Бонтан? Всички са уверени, че ще бъде момче... Внезапно до ушите им достигна трясък от счупено стъкло. През тътена на бурята Луи различи цвилене на коне и викове на мъже, последвани от тежки стъпки и гневни гласове, които бързо се доближаваха до спалнята му.

Миг след това някой яростно затропа по вратата. Бонтан побърза да отвори; швейцарски гвардейци нахълтаха в стаята, следвани по петите от разтревожени царедворци. Гвардейци със сурови изражения наобиколиха леглото на краля. Луи се дръпна навътре, сърцето му заби учестено.

– Стража! Какво означава това? – попита Бонтан.

– Направиха опит да посегнат на живота на краля – отвърна един от гвардейците.

– Кой? Испанците? Холандците?

– Все още не знаем. Фабиен е по петите им.

– Бонтан, обяснете! – заповяда Луи.

– Господарю – отговори лакеят разтревожено, – налага се да ви отведем незабавно под ескорт до караулното помещение.

След това отиде до прозореца и затвори капаците. Камериерите се скупчиха около краля да съблекат нощницата му, но той ги отблъсна.

– По чия заповед? – попита той, преди да стане и да тръгне към Бонтан.

– Отдалечете се от прозореца! – изрева един от гвардейците.

– Аз не познавам тези мъже, Бонтан! – заяви Луи.

Гвардейците оградиха краля и го принудиха да се отдалечи от прозореца. Луи се помъчи да се освободи.

– Никъде няма да ходя! И вторият ми син ще се роди тук, във Версай. Докато съм жив, няма да се поддам на страха. Няма да замина!

Гвардейците отказаха да се подчинят и камериерите продължиха да обличат краля. Изведоха го набързо от спалнята в тъмния коридор. На бледата светлина на свещите, ококорили очи, царедворците му се покланяха, докато минаваше покрай тях. Луи успя да се освободи от хватката на двамата гвардейци, които го държаха от двете страни, но се оказа безсилен срещу потока от хора, който го повлече навън.

– Къде е Филип? – извика той. – Къде е брат ми?

* * *

Филип, по-малкият брат на краля, известен също като Мосю, се отдръпна и усмихнат вдигна очи към красивия мъж с накъдрена коса, разположен на кадифения фотьойл срещу него. Въпросният красавец се наричаше Шевалие и беше само по бяла риза. Така Филип можеше още по-лесно да се наслади на вкусната гощавка между краката му. Филип се бе отдал на заниманието си на дегустатор с такава непоколебима решителност, че Шевалие стисна здраво подлакътниците на фотьойла, преди да отметне глава от удоволствие.

– Боже мой – процеди той през стиснатите си зъби, – бива си те...

Филип се засмя. Биваше си го, естествено.

Внезапно на вратата силно се почука. Филип хвърли презрителен поглед натам и отново се съсредоточи върху лъскавия и твърд като кокал член, който му се предлагаше. Приведе се, готов да го поеме отново с уста, но тропането не спираше. Някакъв слуга викна иззад вратата:

– Кралят ви вика! Мосю?

Шевалие хвърли мрачен поглед към вратата.

– Чухме ви, де!

Филип прибра зад ухото си един кафяв кичур коса и изкриви лице в разочарована гримаса. Изправи се нацупено.

Шевалие небрежно подръпна единия пеш на ризата си, прикривайки се отчасти.

Филип отвори вратата.

– Детето се е родило, така ли?

– Трябва незабавно да дойдете, Мосю – каза лакеят.

Филип с досада вдигна очи нагоре и се прозя. Обърна се към Шевалие, който размаха окичената си с пръстени ръка и заяви:

– Ще изпратя някой да ни донесе нещо за ядене.

– Не мога да сложа нищо повече в уста – отвърна Филип и излезе от стаята, затваряйки вратата зад гърба си.

Преди да успее да смъмри лакея, че го е прекъснал, онзи му съобщи, че са направили опит да убият Луи. Еротичните удоволствия бяха забравени на мига.

– Задържали ли са виновниците?

Лакеят поклати глава.

– Все още не са ги пипнали, Мосю.

* * *

Централният площад на Версай тънеше в мрак, мокър и безлюден. Селяните все още спяха. Присвил лешниковите си очи, съсредоточен и изпълнен с решимост, Фабиен, началникът на кралската полиция, стоеше по средата на улицата и стискаше в ръка поводите на четири яки коне. Измина един миг, после още един. Най-сетне! Ето ги! Четирима испанци, пъргави и почти незабележими сенки, изникнаха на алеята и се насочиха към Фабиен. Най-високият се спря, изгледа го и кимна към дирека, на който връзваха конете.

– Къде са конете ми? – извика той, за да надвие плющенето на дъжда.

– Тези ли са? – попита Фабиен, пусна поводите, потупа задниците на животните и те препуснаха в галоп.

Лицето на мъжа се сгърчи от гняв и той зашляпа в калта към полиция. В същия момент от околните улици се появиха двайсет стражи, готови да арестуват испанците.

– Да не сте се загубили, господа? – попита Фабиен.

Високият мъж изръмжа нещо, очевидно осъзнал, че са попаднали в капан. После изрева, бръкна под пелерината си, извади брадва и пушка с рязана цев и се хвърли към Фабиен. Стражите откриха огън. Испанецът се свлече в калта. Фабиен притисна лицето му с крак, за да му попречи да се изправи. Мъжът се бори до последен дъх. Останалите трима се втурнаха да бягат, но стражите им препречиха пътя.

– Хвърлете оръжието! – извика Фабиен.

Испанците хвърлиха пушките си на земята и застанаха плътно допрени един до друг като беззащитни животни, които се скупчват, за да се предпазят от хищниците. Фабиен се приближи до тях, прониза най-младия – все още юноша – с вледеняващ поглед.

* * *

Луи се отърси, за да се освободи от хватката на гвардейците и да се върне в спалнята си. Те бяха толкова многобройни, всички протягаха ръце към него, притискаха го, задушаваша го. Пуснете ме!, крещеше той наум. И още много други лица го следяха, едни истински разтревожени, други неискрени и престорени, всичко се смесваше пред очите му.

Оставете ме на мира!

Озовал се най-накрая в стаята си, той отиде до прозореца и опря чело в него. Дишаше тежко, дъхът му замъгли стъклото, помътнявайки отражението му. Бонтан, охраната и тълпата царедворци стояха в единия ъгъл на стаята и нервно пристъпваха от крак на крак. Луи усещаше настоящите им погледи в гърба си, знаеше, че те мълчаливо го умоляват.

Оставете ме...!

До слуха му достигна познатият глас на едно дете, на едно момче. Едва доловим. Изплувал от миналото.

– Мамо, къде отиваме? – изплака детето.

Луи извърна глава, мъглата на отчаянието се разкъса и се появи образът на майка му. Тя се суетеше тревожно в една богато подредена стая, подреждайки кутии за бижута на купчина в голям сандък, а една придворна дама прибираше рокли и обувки в друг сандък. Майко...

– Напускаме Париж – отговори Ана с решително изражение на благородното си лице.

– Няма да се върнем повече тук. Побързай.

Малкото момче подсмръкна.

– Страх ме е!

Ана изгледа строго сина си.

– Кралят не плаче.

Кралят не плаче...